

Cảm tử thời đại

Một vì sao nhỏ

Tâm thành tưởng niệm người
con gái học trò đã đem áo trắng
mùa Xuân đắp trái tim lịch sử.
M.Đ.

Ngửa mặt nhìn trời xanh thẳng giêng
Mây bay về mây nẻo xa phiến
Còn đây cỏ dại sâu Xuân Nữ
Sách vở mờ còi lỗ bút nghiên

Tháng chạp bơ vơ người ở lại
Mùa thu hồn giãc ngủ trên mi
Em đi khép kín mùa thu trước
Đời có ai hay mới nửa thì !!!

Dây ghế buồn tênh giờ Việt sử
Âm ba lộng lộng mấy ngày xưa
Tôi nghe trong tiếng hồn non nước
Có tiếng cười Em, linh hồn chưa !

Buổi sáng ra đi đời trở bệnh
Mẹ cha nhìn tuổi đại anh em
Lòng đau số kiếp tròn cung bậc
Một thế kỷ dài trong bóng đêm !

Em đi — áo trắng màu Thông Điệp
Tuổi chín mùa Xuân và sử xanh
Tóc xoã muôn nghìn tình tú nép
Trời Nam sáng rực lửa bình minh

Em đi — tuổi trẻ đâm chồi lộc
Bỏ quán chiều nao cốc vỡ say
Ngói đỏ trường Em lên tiếng khóc
Nghìn năm ngựa mặt nhìn mây bay.

Em đi — đi mãi không về nữa
Đề vụn buồn cho lứa tuổi Em
Đôi mắt đẹp nào khi khép kín
Một vì sao nhỏ thấp đêm đêm...

Saigon — Tháng chạp 1963
MINH-ĐƯỜNG

Lời bàn của Vũ-Hoàng-Chương

● MINH-ĐƯỜNG, trong bài thơ Một Vì Sao Nhỏ, đã làm tôi suy nghĩ không ít. Thật vậy việc cô Quách thị Trang hy sinh cho đại nghĩa, ở thời kỳ tiền cách mạng, đã trở thành một đề tài cho thi ca. Nhưng làm được 1 bài thơ "hay" với đề tài ấy thì không dễ chút nào hết ! Có 2 phương thức để khai thác đề tài : trực tiếp và gián tiếp. Dùng phương thức thứ nhất tức là trong bài gọi đích danh Cô Trang mà kể lể, hoặc ca ngợi, vẽ lại hẳn hoi không khí đấu tranh lúc ấy và gắng làm sống lại vai trò lịch sử của Trang. Thơ gửi đến Tòa Soạn có đến 3,4 chục bài, sáng tác theo phương thức này, nhưng chưa ai thành công được cả. Bạn Minh-Đường, có lẽ cũng đã cân nhắc kỹ lưỡng, nên lựa phương thức thứ hai : chỉ gợi đến vang bóng của người nữ sinh đứng cầm ấy mà không nhắc họ tên, chỉ tưởng tượng ra những nét thi vị bao quanh cuộc tranh đấu kia mà không vẽ lại trường hợp. Minh Đường đã thành công.

(Xem tiếp trang 3)